

De onafhankelijke klachtencommissie als bedoeld in artikel 10 van de Wet Verplichte Geestelijke Gezondheidszorg regio Eindhoven

is inzake de klacht 2026-66221 van:

De heer XXXX, geboren op XXXX, ten tijde van de klacht verblijvend op De Woenselse Poort, afdeling De Volte 1D, onderdeel van GGzE, tot het navolgende oordeel gekomen.

1. De procedure

De klachtencommissie ontving op 2 maart 2026 een klaagschrift, met schorsingsverzoek, gedateerd op 2 maart 2026, van de heer XXXX, hierna te noemen klager.

De klacht richt zich volgens het klaagschrift tegen de maatregel tot verplichte zorg in de vorm van separatie vanaf 1 maart 2026.

Klager heeft zich laten bijstaan door mevrouw XXXX van XXXX Advocaten uit XXXX.

Het schorsingsverzoek van klager is afgewezen op 11 maart 2026. Op 11 maart 2026 hebben belanghebbenden de formele schorsingsbeslissing ontvangen.

De klachtencommissie ontving een verweerschrift van de heer XXXX, regiebehandelaar, op 6 maart 2026. Als bijlagen ontving de klachtencommissie het signaleringsplan, overzicht van rapportages vanaf 1 maart 2026 en het aanzeggingsformulier d.d. 1 maart 2026.

De mondelinge behandeling van de klacht vond plaats op 12 maart 2026. Klager was aanwezig met een kantoorgenoot van de advocaat door wie klager zich laat bijstaan: de heer XXXX, juridisch medewerker, die waarnam voor zijn collega. Verder waren aanwezig de regiebehandelaar en de leden en secretaris van de klachtencommissie.

2. Inhoud van de klacht

De klacht richt zich op:

- De maatregel tot verplichte zorg in de vorm van het verblijf in de separeer vanaf 1 maart 2026.

3. Standpunt van klager

Advocaat van klager laat in het klaagschrift weten: cliënt is op zondag 1 maart in de separeer geplaatst. De aanloop naar de plaatsing in de separeer is voor cliënt onduidelijk. Hem is wel meerdere malen verteld dat hij te luid was, maar hem is niet verteld dat bij het voortzetten van het gedrag hij in de separeer zou worden geplaatst. Het verbaasde hem dan ook ten zeerste dat hij op zondag, zonder enige aanleiding, in de separeer is geplaatst. Tot op heden heeft hij ook nog niet de beslissing uitgereikt gekregen. De daadwerkelijke reden en de duur van de separeer is hem dan ook niet duidelijk.

Cliënt stelt zich op het standpunt dat de beslissing om hem te plaatsen in de separeer onredelijk en onbillijk is, nu hem niet van tevoren is medegedeeld dat bij het voortzetten van het gedrag separeer op de weg zou liggen en hij zelf niet in de veronderstelling was verkeerd gedrag te hebben vertoond.

Ter zitting vertelt klager dat hij wel degelijk is aangesproken over luid gedragen en ook al op de dagen voordat tot separatie werd overgegaan, maar dat hij de beslissing tot separeren overtrokken vindt. Hij vindt dit vooral omdat niet is gekeken naar de “dieperliggende oorzaak” van zijn gedrag. Daar draait de klacht om, aldus klager. Hij wilde hierover een gesprek, maar kreeg “zoals zo vaak” te horen dat een inhoudelijk gesprek op een ander moment mogelijk zou zijn. De sfeer op de afdeling, en in de hele kliniek, is in de beleving van de klager niet prettig, waarbij klager zich het mikpunt voelt van roddel en achterklap. Hij krijgt voortdurend op zijn brood wat anderen aangaat: door maar weer aan klager de schuld te geven, ontvangt hij steeds opnieuw straf, aldus klager.

Daar komt bij dat de situatie geëscaleerd is doordat binnen een uur tot drie keer toe dezelfde medewerker van de afdeling op die bewuste 1 maart bij klager op de kamer is gekomen om een gesprek aan te bieden. Daaraan voorafgaand was deze medewerker al twee keer bij klager langsgelopen om medicatie aan te bieden. Klager legt ter zitting uit dat hij zelf rust wilde creëren maar dat dit niet lukte door de vragen van de medewerker. Klager had al twee keer gezegd dat hij daar geen behoefte aan had en na de derde keer vragen had hij er zo genoeg van dat dit hem de uitspraken heeft ontlokt die opgevat zijn als doodsb bedreigingen, waaronder: “je hoofd moet eraf”. De separatie die volgde voelde voor klager weer als straf, aldus klager, en was niet ingegeven om hem te helpen maar met als enige doel een korte-termijn oplossing om hem van de afdeling te verwijderen. Dit concludeert klager met name doordat het hem niet in het vooruitzicht was gesteld dat het tot separeren zou komen.

Tenslotte geeft klager aan dat het ventileren van emoties nuttig kan zijn, maar dat het verblijf in de separeer en in de highcare, daaropvolgend, de totale duur was 5 dagen, gezorgd heeft voor een “reset” die klager rust heeft gegeven.

Klager verzoekt de klachtencommissie om zijn klacht gegrond te verklaren en hem een schadevergoeding toe te kennen.

4. Standpunt van verweerder

Verweerder stelt zich op het standpunt dat het noodzakelijk was om tot separatie over te gaan op 1 maart jongstleden.

Vanuit de overdracht en gesprekken daarna ontstond het beeld waarin onder meer de “oninvoelbaarheid” van klager een factor was. Dit kwam tot uiting in o.a. verwarde spraak, het niet goed tot een begrijpelijk gesprek komen en het aanhoudend luide, storende gedrag van klager. Daar kwam een acetongeur bij waarvan medewerkers wilden uitsluiten dat deze ontstond door diabetische ontregeling. Er is een meting van de bloedsuikerspiegel aangeboden omdat een dergelijke ontregeling eveneens het gedrag van klager zou kunnen verklaren. Maar dit aanbod is niet aangenomen.

Toen ontstond ook fysiek geweld richting het personeel. Wetende dat klager eerder bij fysiek geweld in een zorgsetting was betrokken en ook dat mede cliënten last bleken te hebben van het gedrag van klager, waardoor werd ingeschat dat dit mogelijk een escalerende reactie zou kunnen uitlokken, was de situatie een optelsom waarin de factoren samen bijdroegen aan een gevoel van bedreiging. Een bedreiging waardoor het niet verantwoord werd geacht om klager op zijn kamer te houden en waardoor besloten is om hem te separeren.

Deze beslissing is schriftelijk aan klager uitgereikt op maandag 2 maart.

Verweerder verzoekt de klachtencommissie om de klacht ongegrond te verklaren.

5. Bevoegdheid van de klachtencommissie

De klachtencommissie heeft geconstateerd dat aan klager een terbeschikkingstelling met dwangverpleging is opgelegd. Op grond van artikel 10:3, onder w en x, van de Wvz kan klager over een beslissing over de uitvoering van verplichte of gedwongen zorg een klacht indienen bij de klachtencommissie. De klachtencommissie is bevoegd om de klacht van klager te beoordelen.

Ten aanzien van de klachten met betrekking tot het beperken van de bewegingsvrijheid is de klachtencommissie bevoegd.

6. De beoordeling van de klachten

Verplichte zorg of behandeling is een ingrijpende inbreuk op het zelfbeschikkingsrecht en de lichamelijke integriteit van een patiënt. Om die reden dienen zowel procedurele als inhoudelijke waarborgen in acht te worden genomen alvorens te kunnen overgaan tot het verlenen van verplichte zorg, in casu de maatregel om klager te separeren van 1 maart 2026.

Ten aanzien van die maatregel is het de klachtencommissie duidelijk geworden dat deze *uiteindelijk* niet meer kon worden voorkomen. Hoewel klager in principe naar zijn kamer verwezen wordt, zoals in het signaleringsplan valt te lezen, kwam het tot een zodanige escalatie dat van een noodsituatie sprake was waardoor de beslissing tot separatie genomen moest worden voor de veiligheid van personen en goederen.

Klager vertoonde al dagen luid en hinderlijk gedrag en uitte uiteindelijk doodsbedreigingen richting medewerkers. Een aanbod om in gesprek te komen heeft klager afgewezen evenals medicatie. Klager is van mening dat hij niet anders kon, echter de klachtencommissie gaat daar niet in mee.

Blijkens de rapportages zat klager zodanig hoog in zijn emotie dat hij zichzelf niet meer kon kalmeren. De klachtencommissie heeft geconcludeerd dat medewerkers geprobeerd hebben, op diverse manieren, om klager te helpen. Ze hebben uit willen sluiten dat de waargenomen acetongeur gevaar zou opleveren voor klager, en zijn nagegaan of dit wellicht zijn luide gedrag zou kunnen verklaren. Ze hebben getracht om door middel van medicatie klager een helpende hand te bieden en tenslotte is het aanbieden van een gesprek als laatste redmiddel ingezet. Klager heeft dit alles afgewezen.

Cliënt ontkent dat het om hulp gaat. Niet alleen zou bovenstaande geen hulp zijn, ook bij de maatregel tot separeren zou geen intentie hebben meegespeeld om te helpen.

De klachtencommissie deelt die mening niet. Uit de documenten die de commissie heeft ontvangen, blijkt een grote betrokkenheid bij klager en een zorgvuldige omgang met klager.

De maatregel tot separatie is in de optiek van de klachtencommissie dan ook genomen vanwege het ernstig nadeel dat gelegen is in de veiligheid voor klager zelf en voor zijn omgeving, mede met het oog op het geweld dat in een zorgsetting heeft plaatsgevonden in zijn verleden.

De klachtencommissie is overtuigd dat klager deze maatregel proportioneel, subsidiair en doelmatig was en ook de veiligheid voor zowel klager zelf als op de afdeling diende.

Minder ingrijpende middelen dan het separeren ware volgens de klachtencommissie dan ook niet meer toereikend in de situatie die was ontstaan door het gedrag van klager, die doodsbedreigingen uitte. Een verblijf in de separeer wordt bovendien niet altijd vooraf aangekondigd met het oog op het inschatten van de gevolgen in het gedrag van cliënt op dat moment.

Uit de manieren waarop getracht is om klager op andere manieren te kalmeren (helpen) blijkt dat klager niet onverhoeds is gesepareerd. De klachtencommissie oordeelt op basis van het voorgaande dat de klacht **ongegrond** is.

In de overweging van de klachtencommissie bij de beoordeling van de klacht is meegenomen dat klager weliswaar separatie te heftig vindt maar dat zijn gedrag in verhouding stond tot een dergelijke heftige beslissing, mede met het oog op eerder vastgesteld geweld door klager in een zorgsetting.

De klachtencommissie heeft dus geconstateerd dat voldaan is aan de vereisten van proportionaliteit, aangezien klager ook zelf aangeeft dat de periode in de separeer en in de highcare hem uiteindelijk juist goed heeft gedaan, ook al stelt klager dat hij dit liever had bereikt op andere manieren, die hij echter zelf had afgewezen. Voorts is voldaan aan de vereisten van subsidiariteit en doelmatigheid, zoals beschreven.

7. Beslissing

De klachtencommissie verklaart:

- de klacht van klager met betrekking tot de maatregel in het kader van verplichte zorg met betrekking tot het separeren vanaf 1 maart 2026

ONGEGROND.

Nu de klachtencommissie de klacht van klager ongegrond verklaard heeft, komt zij niet toe aan het toekennen van schadevergoeding.

Deze beslissing werd genomen te Eindhoven op 23 maart 2026 door de klachtencommissie, bestaande uit de heer XXXX, voorzitter, en de leden de heer XXXX en de heer XXXX, psychiater, in tegenwoordigheid van mevrouw XXXX, secretaris.